

ΟΙ ΗΛΙΘΙΟΙ.

του Νηϊ Σάιμον

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΡΑΘΩΝΑ

On Hixiol

Με την πεποίθηση ότι η Τέχνη και ο Πολιτισμός δεν είναι πολυτέλεια, αλλά ανάγκη και βοηθά τον άνθρωπο στην πνευματική του εξύψωση, το Δημοτικό Θέατρο Μαραθώνα δίνει ιδιαίτερη έμφαση στις δράσεις που απευθύνονται σε εφήβους και νέους, προσφέροντάς τους δημιουργικές διεξόδους. Οι νέοι είναι αυτοί που οραματίζονται, αναζητούν και ανακαλύπτουν. Πλάθουν και πλάθονται. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο χρειάζονται υγιή πρότυπα και σταθερό σύστημα αξιών.

Το θέατρο, σαν θεωρία, διαδικασία και πράξη μπορεί να σταθεί αρωγός στις νέες ψυχές, συνδυάζοντας την υψηλής αισθητικής ψυχαγωγία με την επιμόρφωση και τη δημιουργία. Μέσα από αυτές τις πρακτικές διαπιστώσαμε ότι η σημερινή νεολαία, μέσα στον κυκεώνα της κρίσης, της αβεβαιότητας, και των ανατροπών σε όλα τα επίπεδα, βλέπει την Τέχνη, όχι μόνο σα μια διεξοδο στα καθημερινά προβλήματα, αλλά και σαν έναν βατήρα για την πολιτισμική ανέλιξη, αφού αυτή λειτουργεί και ως απολύτρωση σε πολλά αγωνιώδη προβλήματα της εποχής μας.

Με κανέναν άλλον τρόπο ο νέος δεν μπορεί να εκφράσει τα συναισθήματά του και να αποφορτισθεί, όπως με την τέχνη. Με τον πλούτο ερεθισμάτων που δέχεται μέσω αυτής και τις νέες προσλαμβάνουσες οδηγείται στην πνευματική καλλιέργεια και στην ανακάλυψη του εαυτού, των δεξιοτήτων, κι έτσι, εξαλείφεται η τυποποίηση καθώς και η ομοιομορφία, ενώ παράλληλα καθίσταται ικανός να θέσει και νέους στόχους.

Επιπλέον ο νέος παύει να είναι παθητικοποιημένος και αποκτά ένα ορθότερο βλέμμα, έναν πιο σωστό και κριτικό τρόπο να βλέπει και να κατανοεί, εκτός από τον εαυτό του, και τον κόσμο. Η τέχνη εξυψώνει τον άνθρωπο για να ξεπεράσει τον εαυτό του και να φτάσει σε αυτό που θα ονομάζαμε ελεύθερη βούληση.

Και επειδή, όσο υψηλότερο είναι το ήθος του καλλιτέχνη, τόσο μεγαλύτερη και η βελτίωση και η υπέρβαση της ψυχής του δέκτη, δίνουμε σημασία στην επιλογή των ερεθισμάτων, άρα και των δημιουργών, τους οποίους θα προσεγγίσουν οι νέοι μας.

Στην προκειμένη περίπτωση επιλέξαμε τον **Νηλ Σάιμον**. Οι κωμωδίες του θίγουν θέματα της μεσοαστικής κοινωνίας. «**Οι Ηλίθιοι**» είναι μια κωμωδία με στοιχεία

ανατρεπτικής φάρσας που ανατέμνει το ζήτημα της ηθλημένης άγνοιας και της προκατάληψης.

Σχολιάζει το γεγονός του πώς οι εξουσίες παράγουν τις προκαταλήψεις προκειμένου να χειραγωγήσουν τις μάζες.

Είναι μια πολιτική κωμωδία που έχει την απλή φόρμα του παραμυθιού και της αυθόρμητης κωμωδίας, με ένα θέμα όμως, η βάση του οποίου, είναι η χειραγώγηση της γνώσης και της μόρφωσης από την εξουσία.

Μια απλή ιστορία, σχεδόν σαν βιβλική παραβολή, που δείχνει ότι η αγάπη προς τον Άνθρωπο και την Γνώση, «έξω τον φόβο βάλλει».

Το έργο διατηρεί τη διαχρονικότητά του και παραμένει επίκαιρο, όσο τουλάχιστον υπάρχουν εξουσίες που βασίζονται πάνω στο φόβο και την πλήρη απάρνηση της σκέψης και της λογικής. Ας ελπίσουμε πως θα συνειδητοποιήσουμε, όπως ο ήρωας του έργου, ότι μόνο η παιδεία και η αγάπη μας θωρακίζουν απέναντι σε κάθε έναν που έχει συμφέρον να μας κρατά «ηλίθιους».

Ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όσους βοήθησαν να υλοποιηθεί αυτή η δράση.

Στους συντελεστές, κατ' αρχήν, που έδωσαν την ψυχή τους, αλλά και σ' αυτούς που δρούσαν και δρουν αφανώς στα μετόπισθεν. Γιατί ένα επιπλέον κέρδος από όλες αυτές τις δράσεις είναι η συνειδητοποίηση του «ανήκειν» σε ένα σύνολο και η υπαγωγή στους κανόνες του, όπου πρωταρχικό ρόλο παίζει η αποδοχή της διαφορετικότητας και η συνεργασία.

Χ. Αν. Ευαγγελίου-Ρίζου

Πρόεδρος Δημοτικού Θεάτρου Μαραθώνα

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ

Λίγα χρόνια πριν το «Θεατρικό Εργαστήρι» του Δήμου Ν. Μάρκης -τότε- παρουσίασε με την Νεανική του Σκηνή το «Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας» του Σαίξπηρ, το «Ρωμαίος και Ιουλιέτα» του Μπόστ και της «Εκκλησιάζουσες» του Αριστοφάνη. Η νεανική ομάδα αγαπήθηκε και καταξιώθηκε στην συνείδηση του κοινού, που κατέκλυζε το θέατρο για να χαρεί την νεολαία της πόλης του.

Η νέα Δημοτική Αρχή, στον διευρυμένο πια Δήμο Μαραθώνα, επανέφερε την δράση στα πλαίσια του Δημοτικού Θεάτρου Μαραθώνα (ΔΗΘΕΜΑ). Η Πρόεδρος κα. Ευαγγελίου - Ρίζου και το ΔΣ μου έκαναν την τιμή να μου εμπιστευτούν την ευθύνη της νεανικής σκηνής και τους ευχαριστώ γι αυτό.

Το ταξίδι ξεκίνησε και πάλη!

Μέλη της τότε ομάδας και νέα μέλη με πνεύμα ομαδικό και δημιουργικό δούλεψαν σκληρά, αλλά με κέφι για να χαρούν γόνιμα τον ελεύθερο χρόνο τους και να σας παρουσιάσουν το αποτέλεσμα των κόπων και της χαράς τους.

«Οι Ηλίθιοι» του μεγάλου συγγραφέα Νηλ Σάϊμον, λειτουργεί σαν κοινωνική και «πολιτική» παραβολή, αφού θέτει το θέμα της πλήσης εγκεφάλου, που μπορεί να υποστεί ένας λαός, άμα πέσει στα χέρια πονηρού, αδίσταχτου και επιτήδειου Κυβερνήτη. «Οι Ηλίθιοι» είναι επίσης ένας ύμνος στην καταθλιπτική δύναμη του έρωτα. Είναι όμως, πάνω απ' όλα μια ΚΩΜΩΔΙΑ. Έξυπνη, πρωτότυπη, επικοινωνιακή και σύγχρονη.

Ελπίζουμε να την χαρείτε, όπως την χαρήκαμε. Γιατί ο Πολιτισμός δεν είναι πολυτέλεια είναι ανάγκη και καθημερινή συνήθεια.

Πελαγία Αγγελίδου

Υ.Γ. 1 Ευχαριστώ από καρδιάς τον Νίκο Βασάλο (τον ταχυδρόμο της παράστασης μας) για την υπέροχη κατασκευή του «ερωτικού μας» μπαλκονιού.

Υ.Γ.2 Ευχαριστώ τον φίλο και γείτονα Νίκο Γεωργακόπουλο που βοηθάει την κάθε σκηνογραφική μου «τρέλα».

ΔΙΑΝΟΜΗ

Τους «Ηλίθιους» ρόλους παίζουν (με σειρά εμφάνισης):

Δικαστής:

Μιχαήλοβιτς, ο Μανάβης:

Σηλόβα, η χασάπισα:

Μηλόβα, η χασάπισα:

Μίσκιν, ο ταχυδρόμος:

Λέων Τοητσίνσκυ, ο δάσκαλος:

Τάδε τάδε Σνέτσκυ, ο Βοσκός:

Γιέτσνα, η εμπόρισσα:

Βασίλιεβιτς:

Λένυα Ζουμπρίτσκυ:

Νικολάι Ζουμπρίτσκυ:

Σοφία Ζουμπρίτσκυ:

Κόμης Γιουσέκεβιτς:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΙΧΑΣ

ΜΙΧΑΛΗΣ ΖΟΥΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗ

ΗΡΩ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

ΝΙΚΟΣ ΒΑΣΑΛΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΒΟΥΔΡΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΕΥΡΥΓΕΝΗΣ

ΕΛΕΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΟΥΛΑ ΣΤΑΜΠΕΛΟΥ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΦΑΚΑ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΒΟΥΤΣΕΛΑΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΡΡΙΚΟ ΜΠΕΛΛΙΕ που μας έκανε την τιμή να μας παραχωρήσει την υπέροχη μετάφρασή του.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Μετάφραση:

Σκηνοθεσία-Σκηνογραφία:

Ενδυματολόγος:

Χορογραφία:

Μουσική Επιμέλεια:

Φωτισμοί:

Κατασκευή και ζωγραφική σκηνικού:

Σιδηροκατασκευές:

Χειριστής Φωτισμού:

Εξώφυλλο προγράμματος:

Σχεδιασμός αφίσας:

Φωτογραφίες:

Δημιουργικό και εκτύπωση προγράμματος:

ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΠΕΛΛΙΣ

ΠΕΛΑΓΙΑ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΣΥΛΙΑ ΔΕΜΙΡΗ

ΒΟΥΛΑ ΣΤΑΜΠΕΛΟΥ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΕΛΑΠΟΡΤΑΣ

ΜΕΛΙΝΑ ΜΑΣΧΑ

ΠΕΛΑΓΙΑ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΝΙΚΟΣ ΒΑΣΑΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΚΟΥΛΑΚΟΓΛΟΥ

ΝΙΚΟΣ ΓΚΕΣΟΥΛΗΣ

ΑΣΠΑΣΙΑ ΜΠΟΥΡΧΑ

ΕΥΡΥΓΕΝΗΣ ΕΥΡΥΓΕΝΗΣ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΒΑΣΑΛΟΣ

ΑΚΡΕΜΩΝ ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΣΗ ΜΑΡΤΙΝΟ για τις εργασίες ανακαίνισης στο χώρο του Παλαιού Δημαρχείου Μαραθώνα, όπου στεγάζεται το Δημοτικό Θέατρο

Η ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΤΩΝ "ΗΛΙΘΙΩΝ"

Βρισκόμαστε στα 1890, στο Κουλιέντσικοφ, ένα χωριουδάκι της Ουκρανίας. Οι κάτοικοι όμως του Κουλιέντσικοφ έχουν μια ιδιαιτερότητα: έχουν καταδικαστεί να είναι ηλίθιοι από τη μέρα που γεννιούνται, εξαιτίας μιας κατάρας που έπεσε πάνω τους πριν από διακόσια χρόνια! Ένας νέος δάσκαλος που έρχεται στο χωριό, ο Λέων Στεφάνοβιτς Τοττίτσνσκυ, «εισβάλλει» σε έναν παράλογο και αλλόκοτο, γι' αυτόν - και για μας -, κόσμο και προσπαθεί απεγνωσμένα να επικοινωνήσει με αυτόν. Για τον Λέοντα τίποτα δεν είναι εύκολο, αφού τα πρόσωπα και τα γεγονότα για τον δικό του κόσμο δεν έχουν καμία λογική! Ένας βοσκός, ένας δικαστής, ένας ταχυδρόμος, ένας χασάπης, μία εμπόρισσα, ένας γιατρός με τη γυναίκα και την κόρη του, ένας Κόμης, συνιστούν τον κόσμο των "Ηλιθίων". Ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί, ξεδιπλώνουν μια απίστευτη ιστορία, σε ένα χωροχρόνο που όλα δυνατά να συμβούν... και συμβαίνουν....

Ο μηχανισμός του αστείου ενεργοποιείται από την πρώτη κιόλας εικόνα. Το παράλογο αναδεικνύεται από την κυριολεξία που χαρακτηρίζει κατοίκους του χωριού. Όλοι έχουν συνείδηση της ηλιθιότητάς τους και τη διακρίνουμε μέσα από την πεποίθηση του λέγειν τους. Εδώ το παράλογο συγχέεται με τη λογική, αφού ο λόγος των ανθρώπων αυτών εμπεριέχει μια αλήθεια, την αλήθεια που περιβάλλει το δικό τους κόσμο. Για τους κατοίκους του Κουλιέντσικοφ η ηλιθιότητα είναι μία ιδιότητα που ουσιαστικά διαμορφώνει τις σχέσεις τους, μιας και αυτή υποκινεί τη δράση τους. Δεν είναι μεμπτή για αυτούς, αφού ο μικρόκοσμος τους έχει διαμορφωθεί μέσα από αυτήν. Ο θεατής γελάει μέσα από την πραγματικότητα της ηλιθιότητάς τους, η οποία συγκεκριμενοποιείται για τον καθένα ξεχωριστά και επαναλαμβάνεται, γεγονός που προκαλεί ακόμα περισσότερο γέλιο. Είναι ηλίθιοι επειδή έτσι πρέπει να είναι λόγω της κατάρας, το γνωρίζουν όμως αυτό και δρουν μέσα από υποστηρίζοντας θερμά κάθε φορά τα όσα λένε. Αποκαλύπτουν μια λογική μέσα από το παράλογο, μια σαφήνεια μέσα από την ασάφεια.

Η κατάρα που έπεσε στο χωριό πριν από διακόσια χρόνια σχετίζεται με έναν έρωτα. Ο έρωτας είναι αυτός που θα καταφέρει πάλι να την σπάσει. Η κόρη του γιατρού, η Σοφία, είναι η μόνη που δεν εμφανίζεται ηλίθια από την αρχή. Μέσα από τον ερωτά της για τον Λέοντα ακυρώνει την ηλιθιότητά της, ακυρώνοντας ταυτόχρονα και την λογική του δασκάλου! Ο έρωτας για τον Λέοντα δρα αντίστροφα, τον κάνει ηλίθιο, η εξουσία του δασκάλου υποθάλπεται μέσα από την σχέση με τη Σοφία. Οι ρόλοι αντιστρέφονται. Αυτή η σχέση γίνεται από ένα σημείο και μετά ο πυρήνας του έργου, επηρεάζει την δράση όλων, μέσα από αυτή αναδύεται το παράλογο που συγχέεται με τη λογική και το αντίστροφο.

Η σχέση κατάρα-ηλιθιότητα-αγάπη είναι η πιο ισχυρή μέσα στο έργο δρώντας καταλυτικά στα πρόσωπα, μέσα από αυτή κορυφώνεται η δράση, μέσα από αυτή έρχεται η λύτρωση για το μικρό αυτό χωριό. Η αγάπη είναι η κινητήρια δύναμη, αυτή καταφέρνει να σπάσει μια κατάρα διακοσίων χρόνων. Ο Λέων τελικά είναι αυτός που δεν έχει κάποια εξέλιξη στο τέλος του έργου, ήρθε στο χωριό ως δάσκαλος και παραμένει δάσκαλος. Οι υπόλοιποι εξελίσσονται και αυτή η εξέλιξη σχετίζεται άμεσα με την προηγούμενη δράση τους ως ηλίθιοι. Έτσι η ιστορία συνεχίζεται στο Κουλιέντισκοφ, ένα χωριουδάκι, κάπου στην Ουκρανία...

ΝΗΛ ΣΑΪΜΟΝ

Ένας μεγάλος αμερικανός δημιουργός

«Αν ποτέ το Μπρόντγουαϊ κατασκευάζε ένα μνημείο για τον άγιο προστάτη του γέλιου, θα ήταν σίγουρα για τον Νήλ Σάιμον», γράφει το περιοδικό Time και ο Emanuel Azenberg - παραγωγός του Σάιμον για πολλά χρόνια- σημειώνει, «Είναι ένας γνήσιος εραστής της συγγραφικής τέχνης».

Ο **Νήλ Μάρβιν Σάιμον** γεννήθηκε στο Μπρονξ της Νέας Υόρκης στις 4 Ιουλίου του 1927, δεύτερος γιος του Irving και της Mamie Simon. Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης (1944-45) και στο Πανεπιστήμιο του

Ντένβερ (1945-46) πριν πάει στο στρατό, όπου και ξεκίνησε τη συγγραφική του καριέρα αρθρογραφώντας στη στρατιωτική εφημερίδα.

Αφού απολύθηκε, επέστρεψε στη Νέα Υόρκη και εργάστηκε ως υπάλληλος του τμήματος αλληλογραφίας της εταιρείας Warner Brothers. Μαζί με τον αδερφό του Danny, ξεκίνησαν να γράφουν σατιρικά σκετσάκια για τους κωμικούς των νάϊτ κλαμπς. Σύντομα τους κέρδισε το ραδιόφωνο και η τηλεόραση και με το περίφημο **“Your show of shows”**, «έντυσαν» με τους διάλογους τους τα ανερχόμενα ταλέντα εκείνης της εποχής, Woody Allen, Mel Brooks, Larry Gelbart. Ο Σάιμον κέρδισε αρκετά βραβεία Emmy για την δουλειά του στην τηλεόραση, αλλά η μοίρα τον οδήγησε στο θέατρο και πολύ γρήγορα καθιερώθηκε σαν ένας από τους πιο πετυχημένους αμερικανούς συγγραφείς κατακτώντας το Μπρόντγουαϊ με το πρώτο του κιόλας έργο. Το **«Ζήτω ο γάμος»** (1961) καθήλωσε το κοινό το Ν. Υόρκης για 676 παραστάσεις και δύο χρόνια αργότερα, το 1963, το **«Ξυπόλητη στο πάρκο»** άρχισε να φωτίζει ένα νέο αστέρι στον ουρανό του Μπρόντγουαϊ.

Στη δεκαετία του '60 και '70 τα έργα του Σάιμον διαπραγματεύονται θέματα που αφορούν στη ζωή των κατοίκων της Ν. Υόρκης, **«Το αταίριαστο ζευγάρι»** (1965) - μία από τις πιο καταλυτικές κωμωδίες του Σάιμον για την οποία κέρδισε το 1965 το βραβείο Tony ως ο καλύτερος θεατρικός συγγραφέας-, **“Sweet Charity”** - «Το αστραφτερό κορίτσι» (1966), **«Διαμέρισμα στο ξενοδοχείο Πλάζα»** (1968), **«Υποσχέσεις, υποσχέσεις»** (1968), **«Ο τελευταίος φλογερός εραστής»** (1969), **«Κυρία από ψωμί»** (1970), με το έργο αυτό ο Σάιμον καταπίνει με το θέμα του αλκοολισμού, με ηρωίδα μία αλκοολική star του κμποξ. Το 1971 ο Σάιμον γράφει το **«Οι φυλακισμένοι της δευτέρας πλωφόρου»**, μία κωμωδία που αποκαλύπτει την αγχωτική ζωή των ανθρώπων της μεγαλόπολης. Αν και την περίοδο αυτή στο Μπρόντγουαϊ παίζονται ταυτόχρονα τέσσερα έργα του, οι κριτικοί συνεχίζουν να τον απορρίπτουν σημειώνοντας για αυτόν ότι είναι ένας **«απλός συγγραφέας που γράφει αστεία»**.

Το 1973 πεθαίνει η σύζυγος του Joan και η καριέρα του Σάιμον στιγματίζεται με δύο αποτυχίες το **«Ο καλός γιατρός»** (1973) και το **«Ο εκλεκτός του Θεού»** (1974), με θέμα βασισμένο στο βιβλίο του Ιώβ. Την ίδια χρονιά παντρεύεται την ηθοποιό Marsha Mason. Στην Καλιφόρνια, όπου μετακομίζει το 1976, τον βρίσκει ξανά η επιτυχία με το **«Σουίτα στο ξενοδοχείο Καλιφόρνια»**. Οι κριτικοί πλέον στέκονται απέναντι στον Σάιμον με σοβαρότητα και το **«Καινούργια σελίδα»** (1977), βασισμένο σε αυτοβιογραφικά στοιχεία, θεωρείται το καλύτερο έργο του για την περίοδο αυτή. Η δεκαετία αυτή κλείνει με μία ακόμα μεγάλη επιτυχία, το μιούζικαλ **«Παίζουν το τραγούδι μας»** (1979).

Η καινούργια δεκαετία συνεχίζει να αγκαλιάζει με επιτυχία και νέα βραβεία τον Σάιμον. Γράφει την αυτοβιογραφική τριλογία - **«Αμνήσεις από την παραλία του Μπράιτον»** (1983), **«Τα μπλουζ του Μπιτόξι»** (1984), για το οποίο κέρδισε το 1985 το βραβείο καλύτερου έργου, **«Σύνορα του Μπρόντγουαϊ»** (1986)- με στοιχεία από την θεαλωδη παιδική του ηλικία, τα χρόνια στο στρατό και την πρώτη περίοδο της καριέρας του στη σόου μπίζ. Τα βραβεία του Σάιμον αναδεικνύουν μια αστραφτερή πλέον κριτική και το Μπρόντγουαϊ έναν από τους μόνιμους επισκέπτες του. Το 1985 γράφει τη γυναικεία εκδοχή του **«Αταίριαστο ζευγαριού»** και το 1991 με το έργο **«Χαμένοι στο Γιόνκερς»** κερδίζει το βραβείο Tony για το καλύτερο έργο και το βραβείο Pulitzer της ίδιας χρονιάς. Το 1993 ανεβαίνει στο Μπρόντγουαϊ το **«Γέλια στον 23^ο όροφο»**, για το οποίο κερδίζει την υποψηφιότητα για το βραβείο Emmy το 2000.

Στην πορεία της καριέρας του ο Νήλ Σάιμον κέρδισε τρία βραβεία Tony, πολλές υποψηφιότητες, μετέφερε στον κινηματογράφο πολλά από τα θεατρικά του έργα -ο μόνος από οποιονδήποτε άλλο αμερικανό συγγραφέα-

γράφοντας επίσης και περισσότερα από δώδεκα δικά του σενάρια για τη μεγάλη οθόνη και πολλά για την τηλεόραση. Μεγάλα ονόματα του Μπρόντγουαϊν και του Χόλλυγουντ «παρήλασαν» στα έργα του Σάιμον: Φράνκ Σινάτρα, Σίρλεϊ Μακ Λέην, Γουόλτερ Ματάου, Ρόμπερτ Ρέντφορντ, Μάγκυ Σμίθ, Ελίζαμπεθ Άσλεϊ, Τζέην Φόντα, Μάθιου Μπρόντερικ, Κέβιν Σπέισι, Ρίτσαρντ Ντρέιφους.

Συγγραφέας, σεναριογράφος, παραγωγός; Ένα είναι σίγουρο: ο Νήλ Σάιμον παραμένει ένας αδιαφιλονίκητος δημιουργός, ένας αένσος «εργάτης» της τέχνης.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΑΙΜΟΝ

Όταν η τέχνη αγκαλιάζει την ζωή: μια αμφίδρομη σχέση

Ο Νήλ Σάιμον για περισσότερα από σαράντα χρόνια αναζωογονεί την θεατρική σκηνή με ιστορίες που εμπεριέχουν το γέλιο, τη σάτιρα, την ευαισθησία, αλλά το πιο αξιοσημείωτο χαρακτηριστικό της γραφής του έγκειται στο ότι δημιουργεί κωμικές καταστάσεις μέσα από την καθημερινή ζωή και τα προβλήματα του ανθρώπου. Με χιούμορ δραματοποιεί τα βασικά του πιστεύω. Η αντίληψή του για τη ζωή συμπυκνώνεται - μέσω των ηρώων του - στο ότι το άτομο πρέπει να παραμένει μέσα στο κοινωνικό σύνολο, χωρίς να αγνοεί το σύστημα που το περιβάλλει. Κανένας ήρωας ή ηρωίδα του Σάιμον δεν φτάνει στην απόλυτη αρχή του Ρομαντισμού, να περιφρονεί δηλαδή προκλητικά την κοινωνία. Ο Buddy Baker, για παράδειγμα, στο Ζήτω ο γάμος, θέλει να γίνει συγγραφέας, αλλά επιθυμεί ταυτόχρονα να εργάζεται στην επιχείρηση του πατέρα του. Ο Σάιμον υποστηρίζει τη δυναμική της κοινωνίας γιατί πιστεύει ειλικρινά, ότι ο άνθρωπος είναι ένα αδύναμο πλάσμα, το οποίο θα είναι λιγότερο ευπρόσβλητο αν αναζητήσει τις δυνατότητες που του παρέχει το κοινωνικό σύστημα. Ο Σάιμον επιδιώκει να καταγράψει καταστάσεις, που αφορούν στην ανθρώπινη συμπεριφορά και τις εκδηλώσεις αυτής, χωρίς ωστόσο να προβληματίζεται με βαθυστόχαστους συλλογισμούς. Έτσι τα έργα του μπορούν εύκολα να χαρακτηριστούν «εύπεπτα» και «ανάλαφρα».

Βαθύς γνώστης της πολυπλοκότητας της ανθρώπινης ψυχολογίας, γράφει για την προβληματική των ανθρώπων σχέσεων, του εγκλωβισμού και της απομόνωσης των μεγαλουπόλεων, την έλλειψη επικοινωνίας. Εντοπίζει, λοιπόν, τη βάση της ανθρώπινης δυστυχίας και την προσεγγίζει μέσα από την κωμική της πλευρά. Ο ίδιος εξάλλου πιστεύει ότι η ζωή μας εμπεριέχει πάντοτε και την χαρά και την λύπη και ότι πάντα επιδιώκει να παρουσιάσει μια αρνητική κατάσταση μέσα από μία χιουμοριστική διάθεση. Δεν είναι τυχαίο ότι μελέτησε και διασκεύασε Άντον Τσέχωφ, τον μεγάλο συγγραφέα του αστικού δράματος στη Ρωσία. Ο Π. Μάτεσις είχε σημειώσει για τον Σάιμον *«Τα έργα του έχουν την σεμνότητα να αυτοκατατάσσονται στις μικρές ψυχαγωγίες. Εμένα όμως μου αρέσει να φαντάζομαι πως κάπου έχουν την ευχή του Τσέχωφ»*.

«Ο Νήλ», λέει ο αδερφός του, Ντάνυ, *«δεν ασχολείται παρά μόνο με τα μικρά, καθημερινά προβλήματα των ανθρώπων. Γι' αυτό και εκείνοι αγαπούν τα πρόσωπα των έργων του. Αντιμετωπίζει όλους και όλα με στοργή και συμπάθεια. Ο Νήλ δεν εξαγριώνεται ποτέ, με τίποτα και με κανέναν»*. Μερικοί κριτικοί υποστηρίζουν ότι τα πιστεύω του Σάιμον είναι πεπερασμένα και ότι αναδεικνύουν ένα «παλιομοδίτικο» μοντέλο ζωής, αγνοώντας ωστόσο την ταύτιση του κοινού με τους ήρωες των ιστοριών του. Ο Αλκίς Θυρήλος χαρακτηρίζει τον Σάιμον ως έναν *«Αμερικανό μπουλβαρδιέρικο συγγραφέα με πολύ κομψά και λεπτά, καλής ποιότητας στο είδος τους, διασκεδαστικά σκηνικά παιχνίδια»*. Εδώ όμως βρίσκεται και το μεγαλείο του αμερικανού συγγραφέα: μέσα από την παρατήρηση της ανθρώπινης αδυναμίας, παρουσιάζει τις εκφράσεις και τα αποτελέσματά της σε ένα τόνο υψηλής ευθυμίας, οικείο και αναγνωρίσιμο από το κοινό. Γι' αυτό και ασχολήθηκε και με το μιούζικαλ, το οποίο, όπως πολύ σωστά παρατηρεί ο Κ. Γεωργουσόπουλος *«έχει την ιστορία του και την σημασία του»* και συνεχίζει *«Ο Σάιμον μέσα από τη φαντασμαγορία του μιούζικαλ, αποξενώνει τα προβλήματα από το χώρο τους, το ανθρώπινο όν απομονώνεται από το περιβάλλον, το περιβάλλον μυθοποιείται και ο μύθος, και ο θεατρικός και ο κοινωνικός, εξορίζονται στον κόσμο του θεάματος, όπου και απολυτοποιούνται. Το ανθρώπινο πρόβλημα γίνεται θέαμα και το θέαμα μύθος»*.

Ο Νήλ Σάιμον αγγίζει με τα έργα του την πραγματικότητα της ζωής σύγχρονου ανθρώπου, αντιμετωπίζει τα προβλήματα των ηρώων του με σατυρική διάθεση, δεν τους εγκλωβίζει σε τραγικά αδιέξοδα. Λάτρης της ζωής ο ίδιος, προβάλλει την αξία της οικογένειας, της φιλίας, της ανθρώπινης αλληλεγγύης, αξίες που υπαγορεύουν μια ευτυχισμένη ζωή, μέσα από την οποία τίποτα δεν είναι ποτέ δεδομένο, γιατί όλα είναι απρόβλεπτα και ταυτόχρονα ανατρέψιμα. Και όπως πολύ πετυχημένα σημειώνει ο ηθοποιός Τζακ Λέμον *«Ο Νήλ έχει την ικανότητα να δημιουργεί χαρακτήρες, - ακόμα και τους πρωταγωνιστικούς, τους οποίους εμείς οι ηθοποιοί πρέπει να ανάγουμε*

σε πρότυπα μέσα από κάθε παράσταση, - οι οποίοι είναι απόλυτα εκρηκτικοί. Έχουν ελαττώματα, κάνουν λάθη. Αλλά, είναι ανθρώπινα πλάσματα. Δεν είναι μόνο καλοί ή κακοί. Είναι άνθρωποι που ξέρουμε».

Ο ΣΑΪΜΟΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΑΪΜΟΝ

Στην προσωπική του ζωή ο Νήλ Σάιμον είναι ντροπαλός, ήρεμος, διακριτικός. Ακούει για ώρα τους άλλους να λένε εξυπνάδες και ανέκδοτα και σε μια στιγμή πετάει μια φράση που τους εξοντώνει συλλήβδην! Ο Σάιμον πιστεύει ότι η ζωή είναι μία συνεχής, μη διακοπόμενη, δημιουργία. Γι' αυτό και μετά το θάνατο της πρώτης του γυναίκας, Joan, παντρεύτηκε άλλες δύο φορές. Έχει τρεις κόρες, μία εκ των οποίων είναι υιοθετημένη. «Δεν μου αρέσει να βγαίνω απλώς ραντεβού με μία γυναίκα ή να συζώ μαζί της. Προτιμώ να δημιουργώ μια δυνατή σχέση, ένα γάμο. Γι' αυτό και σχεδόν όλοι οι γάμοι μου περιλαμβάνουν και παιδιά, κατεξοχήν λοιπόν είμαι άνθρωπος της οικογένειας».

Ο Σάιμον δεν δέχεται για τον εαυτό του την αξίωση του πιο πετυχημένου αμερικανού συγγραφέα, «είναι μια ανόητη αναλογία...το ξέρω ότι έχω αγγίξει το υψηλότερο σημείο μιας αμοιβής. Δεν υπάρχει χρηματικό ποσό που να μην έχω πάρει. Δεν υπάρχει βραβείο που να μην έχω κερδίσει. Δεν υπάρχει λόγος να γράφω εκτός του ότι είμαι ζωντανός και μου αρέσει να το κάνω», «Ζω στην Καλιφόρνια τα τελευταία εικοσιπέντε χρόνια και συνεχίζω ακόμα να γράφω. Δουλεύω πέντε μέρες την εβδομάδα, όπως κάθε άνθρωπος. Ποτέ ωστόσο δεν γίνεται ευκολότερο για μένα. Δεν μπορώ να σκεφτώ κανένα έργο που θα μπορούσε να γίνει εύκολα... Όταν αρχίζω να δημιουργώ χαρακτήρες προσπαθώ ταυτόχρονα να ανακαλύψω σε ποια κατάσταση βρίσκονται, ποια είναι η σχέση μεταξύ τους. Ύστερα από 25-30 σελίδες, νομίζεις ότι η γραφική ύλη όλη του κόσμου δεν είναι αρκετή για να τελειώσεις όλο το έργο. Αυτό ίσως είναι το πιο δυνατό συναίσθημα...Παραμένει ακόμα μυστήριο για μένα, πώς η μία σελίδα έρχεται μετά την άλλη, πώς «γεννιέται» ένα έργο, από πού ξεκινάει. Ο συγγραφέας αισθάνεται σαν έναν μεσάζοντα, ο οποίος στέκεται με το στυλό στο χέρι, δίπλα στη σελίδα. Μία δύναμη, μεγαλύτερη από μένα, στέκεται από πάνω μου και μου λέει τι να γράψω. Αυτό ίσως ακούγεται ρομαντικό, αλλά έτσι αισθάνομαι.» «Δένεσαι πάντα με τον τρόπο που γράφεις και εγώ έχω συνηθίσει τις χειρόγραφες σημειώσεις. Εκεί πραγματικά γράφω ένα έργο. Δύο με τρεις σελίδες κάθε φορά. Μετά τις μεταφέρω στην γραφομηχανή και τις ξαναγράφω καθώς δακτυλογραφώ. Δεν χρησιμοποιώ ηλεκτρονικό υπολογιστή. Είμαι κάποιος που έχει ανάγκη να βλέπει την σελίδα δίπλα ακριβώς στην πλευρά του χεριού του».

Σε αρκετά έργα του εντοπίζουμε αυτοβιογραφικά στοιχεία, «Είναι πάντοτε οδυνηρό να καταγράφεις τα βιώματά σου, γιατί περνάς μέσα από τα σκοτεινά μέρη του παρελθόντος, αλλά σου δίνεται η ευκαιρία να ανακαλύψεις ποιος πραγματικά είσαι και όχι αυτός που νόμιζες ότι ήσουν. Η μεγαλύτερη απόλαυση έρχεται όταν αναπολείς το ξεκίνημα μιας σχέσης, που πίστευες ότι θα κρατήσει για πάντα ή την αρχή ενός θεατρικού έργου και να νοιάζεσαι γι' αυτά τόσο πολύ όσο θα φρόντιζες ένα νεογέννητο παιδί μέσα στην οικογένεια. Μετά έρχεται η απογοήτευση, όταν το έργο ή ο γάμος αποτυγχάνει». Ο Τολστόι ισχυρίζεται ότι ένας συγγραφέας έχει γνωρίσει τους χαρακτήρες των έργων του πριν από τα δώδεκα κιόλας χρόνια του. Ο Σάιμον όμως διαφωνεί, «Ένα μεγάλο κομμάτι της προσωπικότητας μας διαμορφώνεται, προφανώς, πριν γίνουμε δώδεκα χρονών, αλλά μόνο σε λίγα από τα έργα μου, όπως το “Σύννορα του Μπρόντγουοϊν” και το “Αναμνήσεις από την παραλία του Μπράιτον”, συναντάς χαρακτήρες από την παιδική μου ηλικία. Τα πιο ώριμα έργα μου έχουν επηρεαστεί από τις εμπειρίες μου ως ενήλικας.» Τα θεατρικά του έργα μεταφέρονται συχνά τόσο στην τηλεόραση όσο και στον κινηματογράφο, «Ποτέ δεν γράφω ένα θεατρικό έργο με σκοπό αυτό να γίνει και ταινία. Και δεν μου αρέσει να αφαιρώ λέξεις από αυτό, όπως γίνεται πάντα, όταν μου ζητάνε να το μετατρέψω σε ταινία. Δεν είναι θέμα εγωισμού... Αλλά είμαι περισσότερο ικανός στο να δημιουργώ χαρακτήρες για ένα θεατρικό κοινό μέσα από τις λέξεις παρά μέσα από μία κινηματογραφική δράση. Γράφεις πάντοτε για ένα χαρακτήρα, όχι για έναν συγκεκριμένο ηθοποιό, όπως συνηθίζεται στις ταινίες. Προτιμώ να γράφω ένα γνήσιο σενάριο για τον κινηματογράφο απ' το να μεταφέρω ένα θεατρικό έργο στην οθόνη».

Ο Σάιμον παραμένει ένας απλός άνθρωπος, γράφει για τον εαυτό του: «Είναι τύπος μάλλον πηληκτικός. Δεν καπνίζει, πίνει λίγο στις δημόσιες εμφανίσεις του, ντύνεται κομψά, αλλά συντηρητικά, προσέχει το βάρος του, τη χωρίστρα του που...απλώνει, και τα ωραία κορίτσια με τα καυτά σορτς, σαν όλα τα εκατομμύρια των ανθρώπων της τάξης του και της γενιάς του, που κυκλοφορούν απρόσωποι, χαμένοι στο πλήθος. Συχνά τον μπερδεύουν με υπάλληλο παντοπωλείου - ακόμα και υπάλληλοι παντοπωλείων. Χαίρεται τα σπορ και αφήνεται σε φαντασιώσεις παιδικές. Δίνει πάσες, σώζει μια δύσκολη μπαλιά ή πετυχαίνει μια απίθανη κομπίνα και φαντάζεται ένα στριφνό κυνηγό αθλητικών ταλέντων να παρακολουθεί από την άκρη του γηπέδου, πούρο στο στόμα και να ρωτάει «ποιος είναι ο καινούργιος ο μικρός; Πεζ του να περάσει από το γραφείο να με δει». Οδηγεί αυτοκίνητα νοικιασμένα

στην Ανίς, πάντοτε μέσα στα όρια της ταχύτητας, τα αναγνωστικά του ενδιαφέροντα βρίσκονται ανάμεσα στους κλασσικούς και το Variety. Είναι πολιτικά φιλελεύθερος, καλόβουλος, δραστήριος και απίστευτα αδέξιος. Φίλος της οικολογίας, αγαπάει τα δέντρα και το γρασίδι, τον καθαρό αέρα και την ελευθερία των ζώων. Έχει αισιοδοξία παιδική. Πιστεύει ότι η δικαιοσύνη πάντα θα επικρατεί, ότι οι ταπεινόφρονες θα κληρονομήσουν τη γη, ότι ο φανατισμός και η προκατάληψη δε θα μείνουν ατιμώρητες και ότι οι τρεις ομάδες που είναι οπαδός τους, θα βγουν την άλλη χρονιά πρωταθλήτριες και οι τρεις. Είναι ονειροπόλος και ρεαλιστής, δεν παραδέχεται τον πόνο και την ήττα στη ζωή του, αλλά την αποδέχεται κάθε φορά που θα 'ρθει. Είναι ευαίσθητος και συναισθηματικός, εκτιμάει το "Ζυλ και Ζιμ" για την κλασική του ομορφιά και κλαίει στο "Love Story".

Πριν από πέντε χρόνια, σε μία συνέντευξή του, είπε, «*Νομίζω ότι ο χρόνος μου τελειώνει. Όταν πλέω «τελειώνει» δεν εννοώ απαραίτητα το θάνατο. Ποιος ξέρει σε τι κατάσταση θα βρίσκομαι στα 75 μου χρόνια; Τώρα η υγεία μου βρίσκεται σε καλή κατάσταση. Το πρόβλημα της πίεσης που με βασανίζει τόσα χρόνια, είναι υπό έλεγχο. Το βάρος μου είναι καλό. Κάνω γυμναστική. Αυτό που εννοώ πραγματικά είναι δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα: Πρώτον: πόσο καιρό ακόμα μπορώ να συνεχίζω να γράφω; Δεύτερον: Για πόσο καιρό ακόμα θα θέλω να το κάνω αυτό; Παλιότερα μόλις τελείωνα ένα έργο ξεκινούσα αμέσως να γράφω το επόμενο. Τώρα πια δεν το κάνω».*

Για τον Νήλ Σάιμον όμως η συγγραφή παραμένει ο μεγάλος του «έρωτας», «*Αν έβγαίνα με ένα κορίτσι 21 χρόνων, όλοι θα έλεγαν ότι είμαι απαίσιος και δεν πρέπει να το κάνω αυτό στην ηλικία που είμαι, είναι αφύσικο. Στην πραγματικότητα, αισθάνομαι σχεδόν ότι η θεατρική συγγραφή είναι ένα κορίτσι 21 χρόνων».*

Ο ΝΗΛ ΣΑΪΜΟΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Ο Νήλ Σάιμον, ο πολυγραφότατος αυτός αμερικανός δημιουργός, είναι πλέον ένας από τους πιο τακτικούς «επισκέπτες» της ελληνικής σκηνής. Εδώ και σαράντα περίπου χρόνια απασχολεί το θεατρικό κόσμο, προσφέροντας άφθονο γέλιο στο ελληνικό κοινό. Χρονολογικά:

1. Ζήτω ο γάμος! (Come blow your horn). 1964, Θέατρο Βεάκη. Διασκευή: Κ. Δαρίγος -Φ. Ηλιάδης, σκηνοθεσία Ντ. Ηλιόπουλος, σκηνογραφία Πέτρ. Καπουράλης. Διανομή: Ντ. Ηλιόπουλος, Μ. Φωτόπουλος, Χρ. και Ν. Τσαγκανέα, Β. Μεριδιώτου, Π. Λάζου, Σπ. Παππάς, Αθ. Σμονος, Αντ. Κουκούλη.

2. Ξυπόλητη στο Πάρκο (Barefoot in the park). 1964, Θέατρο Διονύσια. Μετάφρ. Μ. Πλωρίτης, σκηνοθ. Μιχ. Κακογιάννης, σκηνογρ. Β. Φωτόπουλος. Διανομή: Ε. Λαμπέτη, Βαγγ. Καζάν, Στελ. Καπάτος, Κ. Καρράς, Σμ. Στεφανίδου, Δημ. Σταρένιος.

3. Ένα παράξενο ζευγάρι (The odd couple) 1965, Θέατρο Κ. Μουσουρής. Μετάφρ. Μ. Πλωρίτης, σκηνοθ. Κ. Μουσουρής, σκηνογρ. Γ. Καρύδης, φωτισμ. Νίκ. Χαλκούσης. Διανομή: Κ. Μουσουρής, Στ. Ξενίδης, Τζ. Ρουσσέα, Κ. Πρέκκας, Μ. Κωνσταντάρου, Πάν. Φιλιππούσης, Β. Ανδρέοπουλος, Μπ. Κατσούλης.

4. Διαμέρισμα στο ξενοδοχείο Πλάζα (Plaza suite) 1968, Θέατρο Έλσας Βεργή. Μετάφρ.-σκηνοθ. Κας Κατερίνα, σκηνογρ. Γιωργ. Ανεμογιάννης. Διανομή: Κα Κατερίνα, Αθ. Αλεξανδράκης, Κ. Χέλμν, Ν. Πιλάβιος, Γιώργ. Βρασιβανόπουλος.

5. Ξυπόλητη στο πάρκο (Barefoot in the park). 1970, Θέατρο Αυλαία, Θεσσαλονίκη. Κ. Βασιλάκου, Γ. Μυλωνάς, Φρ. Αλεξάνδρου.

6. Οι φυλακισμένοι της 2ας Λεωφόρου (The prisoner of second avenue). 1972, Θέατρο Αθήκν. Μετάφρ. Κ. Σταματίου, σκηνοθ. Δημ. Παπαμιχαήλ, σκηνογρ. Γιαν. Καρύδης, Μουσική επιμ. Σοφ. Μιχαλίτση. Διανομή: Α. Βουγιουκλάκη, Δημ. Παπαμιχαήλ, Κ. Λαμπροπούλου, Αν. Παϊταζή, Δ. Καλλιβιβάκης, Ντ. Βολανάκη.

7. Καμπίρια (Sweet charity). 1975, Θέατρο Αθήκν, Μετάφρ. Π. Μάτεσις, σκηνοθ. Μιχ. Μπούχλης, σκηνογρ. Β. Φωτόπουλος, Μουσικ. Μ. Πλέσσας, χορογρ. Ρ. Καμπαλάδου. Διανομή: Α. Βουγιουκλάκη, Χρ. Πολίτης, Β. Τσιβιλίικας, Ρ. Καμπαλάδου, Μ. Κολιανδρην, Ε. Τζαναβάρη, Αν. Μαρμάς, Γ. Βουγιουκλήης, Γ. Στρατηγάκης, Κ. Δάρρας, Δ. Νικοηαΐδου, Ε. Κακόβουλη, Α. Ανδρεοπούλου, Μπ. Κατσούλης, Αθ. Κωνσταντής, Τ. Πολάτος, Α. Καζακίδου. Το καλοκαίρι του 1976, το έργο παίχτηκε στο Πάρκο Άρεως, με την προσθήκη των ηθοποιών Ν. Νανέρν, Β. Ανδρέοπουλου, Μ. Φωκά.

8. Ξυπόλητη στο πάρκο (Barefoot in the park). 1977, Θέατρο Ακάδημος. Σκηνοθ. Α. Αντωνίου, με τους Ζ. Λάσκαρη, Β. Τσιβιλίικα, Η. Σταματίου, Α. Παϊταζή.

9. Καμπίρια (Sweet charity). 1979, Θέατρο Πεδίου Άρεως. Σκηνοθ. Τ. Βουγιουκλάκης με τους Α. Βουγιουκλάκη, Δ. Κατρανίδη, Τ. Χρυσικάκο, Μ. Μαρτίκα.

10. Το μονό ζευγάρι (The odd couple). 1980, Θέατρο Κάππα. Μετάφρ. Π. Μάτεσις, σκηνοθ. Ανδρ. Βουτσινάς, σκηνικά-κοστούμια Διον. Φωτόπουλος, φωτισμ. Ντ. Καρύδης-Φουξ. Διανομή: Ν.Κούρκουλος, Στ. Παράβας, Σ. Λιονάκης, Μπ. Κατσούλης, Ο. Λαζαρίδου, Α. Μιχαλακοπούλου, Τ. Παπαδάκης, Τ. Πολάτος.

11. Μ. Καινούργια σελίδα (Chapter two). 1980, Θέατρο Αθήναιον. Μετάφρ. Ν. Γαληνέα, σκηνοθ. Α. Βουτσινάς. Διανομή: Α. Αλεξανδράκης, Ν. Γαληνέα, Α. Φόνσου, Γ. Μιχαλακοπούλος.

12. Παίζουν το τραγούδι μας (They're playing our song). 1981, Θέατρο Καλοτύ. Μετάφρ, Π. Μάτεσις, σκηνοθ. Ερ. Ανδρέου με τους Μ. Χρονοπούλου, Γ. Ντούζος.

13. Σουίτα για δύο ή Δύο επί τρία (Plaza suite). 1981, Θέατρο Κάππα. Μετάφρ. Ν. Γαληνέα, σκηνοθ. Μιχ. Κακογιάννης με τους Ν. Γαληνέα, Α. Αλεξανδράκη.

14. Ξυπόλητη στο πάρκο (Barefoot in the park) 1984, Θέατρο Μπροντγουάι. Μετάφρ. Μ. Πλωρίτης, σκηνοθ. Γ. Μεσσάπας, σκηνογρ. Μ. Μαριδάκης, μουσικ. Ζακ Μεναχέμ.

Διανομή: Β. Τσιβιρίκας, Ν. Βαλσάμη, Κ. Γουλάκη, Ν. Τζόγιας, Α. Σμόνος, Σπ. Φασσιάνος. 15.Ο τελευταίος φλογερός εραστής (Last of the red hot lovers). 1986, Θέατρο Ελληνικό. Μετάφρ. Π. Κοντού, σκηνοθ. Γ. Διαμαντόπουλος, με τους Γ. Γαβαλά, Λ. Κομνηνό. Το 1987 το έργο παίχτηκε στο θέατρο Φλόριντα με τους Δ. Πιατά, Κ. Μπαλιάνικα, Β.Τριφύλλη.

16. Δύο σταγόνες και μισή (The goodbye girl), από σενάριο του Νηλ Σάιμον. 1987, Θέατρο Διάνα. Μετάφρ. Γ. Γεωργίου, σκηνοθ. Β.Τσιβιρίκας με τους Μ. Τόλη, Ο. Στεφανίδου, Β. Τσιβιρίκα.

17. Το σταίριαστο ζευγάρι (μια γυναικεία εκδοχή του The odd couple). 1988, Θέατρο Αμιράλ. Μετάφρ. Π. Μάτεσις, σκηνοθ. Vernon Hincle, σκην.-κοστ. Γ. Ασημακόπουλος, Μουσική επιμέλεια Μ. Βουτσινάς, φωτισμοί Γ. Καραγεωργόπουλος. Διανομή: Σμ. Γιούλη, Μ. Παπακωνσταντίνου, Δ. Παπαδοπούλου, Ν. Αλεξίου, Η. Ζερβός, Ειρ. Κακαβούλη, Μ. Μαυραγιάννη, Σ. Κρίτσι. Το δεύτερο χρόνο ('89-'90) την Μίκη έπαιξε η Ε.Μαυρομάτη και τη Βέρα η Ε.Τσαμποδήμου.

18. Καινούργια σελίδα (Chapter two) 1989, Θέατρο Πόρτα. Σκηνοθ. Μ. Βολανάκης με τους Γ. Φέρτη, Ζ. Λάσκαρη, Σμ. Σμυρναιού, Γ. Μπέζο.

19. Φήμες (Rumors) 1989, Θέατρο Ιλίσια. Μετάφρ. Ν. Γαληνέα-Γ. Κιμούλης, σκηνοθ. Α. Αλεξανδράκης, σκηνογραφία Ν.Πετρόπουλος, χορογραφία Σ. Σπυράτου, μουσική επιμέλεια Τ. Σταματίκος, φωτ. Δ. Εμμανουηλίδης. Διανομή: Ν. Γαληνέα, Α. Αλεξανδράκης, Ν. Τσαλίκη, Στ. Παράβας, Π. Χαϊκιάλης, Τζ. Παπουτσή, Α. Τσιλύρα, Κ. Ζαχάρωφ, Τ. Κωστής.

20. Ξανά μαζί (The sunshine boys) 1991, Θέατρο Ιλίσια. Μετάφρ. Ζάνα Αρμάου, σκηνοθεσία Θ. Θεολόγης, σκην.-κοστ. Μ. Σδούγκος, μουσ. Στ. Κραουνάκης, στίχοι Γ. Ξανθούλης, φωτ. Δ. Εμμανουηλίδης. Διανομή: Θ. Καρακατσάνης, Λ. Παπαδάκη, Θ. Θεολόγης, Ε. Κριτα, Π. Μαυραγιάννης. Το δεύτερο χρόνο('92-93) την Ε. Κριτα αντικατέστησε η Φωτ.Μπαξεβάνη και προστέθηκε στο θίασο η Αλ. Καρακατσάνη(Νεαρά).

21. Σουίτ Τσάριτυ (Seeet Charity) 1993, Θέατρο Βέμπο. Μετάφρ. Τ. Ρούσσος - Μ. Τόλη, σκηνοθ.- χορογρ. John Sharpe, σκηνικά Ν.Πετρόπουλος, κοστ. Α. Ματίς, μουσική Cy Coleman, στίχοι Dorothy Fields. Διανομή: Σμ. Γιούλη, Ν. Σιδέρης, Ν. Τοδωρη, Κ. Ευαγγελίδου, Αλ. Ζαχαρέας, Λ. Πανουργιάς, Κ. Νικολαΐδου, Φ. Τάκος, Χρ. Παππάς, Φ. Καπέλης, Κ. Περίδης, Στ. Καθαθάς, Μ. Ζιώγα, Μ.Τόλη, Σπ. Λασκαρίδης, Λ. Παπαδάκη, Χρ. Πολίτης, Σ. Κοσκινά, Ιφ. Κουφουδάκη, Θ. Καληώρας, Φρ.Τσαρτάλη, Το έργο ανέβηκε στο θέατρο Πάρκ από τις 31 Ιουλίου μέχρι τις 26 Σεπτεμβρίου 1993.

22. Ένα αταίριαστο ζευγάρι (The odd couple) 1993, Θέατρο Αθηνά. Μετάφρ. Μ. Πλωρίτης, σκηνοθ. Διαγ. Χρονόπουλος, σκηνογρ. Ν. Πετρόπουλος, μουσ. επιμ. Λ. Βίσιπ, φωτ. Αρ. Μεταλλινός. Διανομή: Π. Λιανός, Γ. Καπετάνιος, Σπ. Μπιμπίλιας, Γ. Λαμπάτος, Τ. Χαλκιάς, Π. Φιλιππίδης, Μ. Καβογιάννη, Κ. Πετούση.

23. Βότκα Μολότωφ (Vodka Molotov), Άντον Τσέχωφ-Νήλ Σάιμον. 1994, Θέατρο Ιλίσια. Μετάφρ. Ζ. Αρμάου - Ε. Ράντου, σκηνοθ. Γ. Κακλέας, σκηνικά Μ. Παντελιδάκης, κοστ. Καθ. Κοπανίτσα, μουσ. Πλ. Ανδριτσάκης. Διανομή: Αν. Θεοδωρακόπουλος, Ε. Ράντου, Μ. Μπρούσης, Ι. Μιχαηλίδης, Α. Τζιτζικάκη, Γ. Βουλτζάκης, Κ. Ζιώγου, Ν. Ντούπης. Στις 2 Αυγούστου 1995 το έργο ανέβηκε στο Θέατρο Απόλλων, Ερμούπολη Σύρου, με την προσθήκη στο θίασο, της Μαρίας Γεωργιάδου.

24. Οι ηλίθιοι (Fools) 2000, Θέατρο Βρετανία. Μετάφρ. Ερ. Μπελιές, σκηνοθ. Π. Φιλιππίδης, σκηνογρ. Δ. Ζαφίρης, μουσ. επιμ. Ι. Δρόσος, φωτ. Ελ. Ντεκώ. Διανομή: Π. Φιλιππίδης, Β. Ρισβάς, Δ. Καραμπέτσος, Α. Κρόμπος, Γ. Χαλεπίλης, Ν. Παλληκάρηκη, Ντ.Καρύδης, Β. Τσακίρη, Αν.- Μαρ. Παπαχαλαράμους, Γ. Γαλίτης.

Εργογραφία

“Come blow your horn” (Ζήτω ο γάμος)	1961
“Little me” (Ο μικρός)	1962
“Barefoot in the park” (Ξυπόλητη στο πάρκο)	1963
“The odd couple” (Το αταίριαστο ζευγάρι)	1965
“Sweet charity” (Σουίτ Τσάριτυ)	1966
“The star-spangled girl” (Το αστραφτερό κορίτσι)	1966
“Plaza suite” (Διαμέρισμα στο ξενοδοχείο Πλάτσα)	1968
“Promises, promises” (Υποσχέσεις, υποσχέσεις)	1968
“Last of the red hot lovers” (Ο τελευταίος φλογερός εραστής)	1969
“The gingerbread lady” (Κυρία από ψωμί)	1970
“The prisoner of second avenue” (Οι φυλακισμένοι της 2ας Λεωφόρου)	1971
“The sunshine boys” (Ίσαν μαζί)	1972
“The good doctor” (Ο καλός γιατρός)*	1973
“God’s favorite” (Ο εκλεκτός του Θεού)	1974
“California suite” (Σουίτα στο ξενοδοχείο Καλιφόρνια)	1976
“Chapter two” (Καινούργια σελίδα)	1977
“They’ re playing our song” (Παίζουν το τραγούδι μας)	1979
“I ought to be in pictures” (Επρεπε να γίνω ηθοποιός)	1980
“Fools” (Οι ηλίθιοι)	1981
“Little me”***	1982
“Brighton beach memoirs” (Αναμνήσεις από την παραλία του Μπράιτον)	1983
“Biloxi blues” (Μπιλουξί του Μπιλόξι)	1984
“The old couple”****	1985
“Broadway bound” (Σύνορα του Μπρόντγουαϊν)	1986
“Rumors” (Φήμες)	1988
“Jake’ s women” (Οι γυναίκες του Τζέικ)	1990
“Lost in Yonkers” (Χαμένοι στο Γιόνκερς)	1991
“Laughter on the 23rd floor” (Γέλια στον 23ο όροφο)	1993
“London suite” (Σουίτα στο ξενοδοχείο του Λονδίνου)	1994
“Proposals” (Προτάσεις)	1998

* Μία θεατρική προσαρμογή διηγημάτων του Άντον Τσέχωφ.

** Αναθεωρημένη έκδοση.

*** Γυναικεία εκδοχή του έργου “Το αταίριαστο ζευγάρι”.

- Την περίοδο 1998-99 ο Σάιμον γράφει δύο βιβλία που αφορούν στη ζωή και την πορεία του στην τέχνη: The play goes on: A memoir (Το έργο συνεχίζεται: Μια ανάμνηση), Rewrites: A memoir * (Ξαναγράφοντας: Μια ανάμνηση). Το βιβλίο αυτό είναι μια συγκινητική αφήγηση του Simon που καλύπτει την περίοδο μεταξύ της πρώτης του δουλειάς -Come blow your horn- και του θανάτου της πρώτης του συζύγου, Joan. Ο Simon αναλύει τη σχέση ανάμεσα στη συγγραφή και τη ζωή του, ένα ανεκτίμητο έργο για την προσφορά του μεγάλου αμερικανού συγγραφέα.

Φιλμιογραφία

• After the fox (Μετά την αλεπού)	1966
• Barefoot in the park	1968
• The odd couple	1968
• Sweet charity	1969
• The out of towners (Οι επαρχιώτες)	1970
• Plaza suite	1971
• Star-spangled girl	1971
• The heartbreak kid (Το παιδί της μεγάλης θλίψης)	1972
• Last of the red lovers	1972
• The prisoner of second avenue	1975
• The sunshine boys	1975
• Murder by death (Δολοφονία εν ψυχρώ)	1976
• The goodbye girl (Το κορίτσι του αποχαιρετισμού)*	1977
• California suite	1978
• Chapter two	1979
• Seems like old times (Σαν τον παλιό καιρό)	1980
• Only when I laugh (Μόνο όταν γελάω)**	1981
• I ought to be in pictures	1983
• Adapter (Προσαρμοστής)	1984
• The lonely guy (Ένας μοναχικός τύπος)	1984
• The slugger’s wife (Η γυναίκα του μποξέρ)	1985
• Brighton beach memoirs	1988
• The marrying man (Ένας παντρεμένος άνθρωπος)	1991
• Neil Simon’s “Lost in Yonkers”	1993
• The old couple II	1998

* Ο Simon διασκεύασε το σενάριο της ταινίας σε μιούζικαλ, το οποίο παρουσιάστηκε στο Μπρόντγουαϊν το 1993.

** Γνωστό επίσης και ως It hearts only when I laugh (Πονάει μόνο όταν γελάω), βασισμένο στο θεατρικό του έργου “The gingerbread lady” (Κυρία από ψωμί).

